

1

Het ligt niet aan het peertje

MIJN OUDERS BLEVEN VOLHOUDEN DAT HET GEEN STRAF was, maar dat was moeilijk te geloven, na alles wat ik had gedaan.

‘Luister nou, liefje.’ Mijn vader draaide zich om vanuit de bijrijdersstoel. ‘Zo moet je dat niet zien. We willen je helpen.’

In de achteruitkijkspiegel zag ik mijn moeder afwezig knikken terwijl ze invoegde. Ik zat achter haar. Op de stoelen naast me lagen mijn rugzak en mijn kleinste koffer. De andere koffers lagen in de achterbak. Als we nu tegen een vangrail botsten en de auto in brand vloog, dan zouden al mijn bezittingen verloren gaan. Dan zou het net zijn alsof ik nooit had bestaan.

Best een fijn idee.

Mijn oude slaapkamer had er vanochtend treurig uitgezien, zo zonder persoonlijke spullen. Een bed zonder dekbedovertrek, een houten bureautje zonder potloden, een kledingkast zonder posters van Londen en New York op de deuren. Mijn jongste broertje hield niet van steden, alleen van voetbal. Hij en mijn andere broertje waren erg blij dat ze geen kamer meer hoefden te delen. Ik had aan mijn moeder gevraagd hoe dat nou moest met die kamers als ik weer thuis zou komen wonen, volgend jaar. Mijn moeder zei dat we dat dan wel weer zouden zien.

Mijn ouders, die voor de gelegenheid weer even een duo vormden, waren niet boos geworden toen ze hoorden dat ik van school was gestuurd, en waarom. Ze hadden treurig hun hoofd geschud en vervolgens hun excuses aangeboden aan de rector. Alsof ze het allang aan hadden zien komen. Misschien waren ze zelfs opgelucht dat het eindelijk was gebeurd – dan hoefden ze er tenminste niet meer op te wachten. Nog geen week later opperde mijn moeder dat ik misschien een tijdje bij onze familie in Amsterdam moest gaan wonen. Ik dacht dat ze me voor de gek hield. Mijn moeder zei dat mijn tante dat graag wilde, dat ze zelfs een slaapkamer overhadden. (Zij wel.) Ik antwoordde dat deze grap niet erg geloofwaardig was. Ik bedoel, waarom zou mijn tante mij in huis willen nemen? Ik had tenslotte net bewezen dat ik niet bepaald een aanwinst voor de familie was. Maar het was dus geen grap.

Het zal goed voor je zijn, zei mijn moeder. Een nieuwe start, een andere omgeving. En vooral: een kleine school met veel persoonlijke begeleiding, waar genoeg aandacht was voor mij en mijn ‘problemen’. De schoolmaatschappelijk werkster van mijn vorige school zat al een tijdje overspannen thuis. Dat was trouwens niet mijn schuld. Van alle vervelende leerlingen was ik nog wel de leukste.

Maar goed, ik weigerde, mijn moeder begon opnieuw, ik bleef weigeren. Ze had me naar mijn vader gestuurd. Die probeerde ook op me in te praten, al kon ik aan zijn stem horen dat hij het al had opgegeven voordat hij begonnen was. Toch somde hij weer hetzelfde rijtje voordelen op.

Hun enthousiasme was weerzinwekkend. Hoe konden die twee beweren dat het was om mij te helpen? Ze wilden gewoon van me af. Terecht hoor, ik had mezelf ook weggestuurd als ik had gekund, maar het bleef pijnlijk.

Toen hadden ze Regina laten bellen.

Eerst had ik niet opgenomen. Ik geef toe, toen ik de naam van mijn

nicht op het schermje zag, kwam ik zeker in de verleiding, maar de telefoon opnemen was gewoon niet iets wat ik deed, net zoals mijn tanden stoken of mijn wiskundehuiswerk maken. Toen belde ze nog een keer. En nog een keer. Ik draaide mijn telefoon om en zette het geluid van mijn antieke laptop wat harder. Ik zat net lekker in een realityserie over Amerikaanse tienermoeders. Sommigen waren nog jonger dan ik. Ik vroeg me af wie van hen ik het liefst zou willen zijn. Waarschijnlijk Grace, want zij ging nog gewoon bowlen met haar vriendinnen, terwijl die andere meisjes alleen maar ruziemaakten met hun slome vriendjes. Uiteindelijk kwam mijn moeder mijn kamer binnen, met haar telefoon in haar uitgestoken hand.

‘Regina voor je aan de lijn.’

Haar telefoonstem klonk hetzelfde als haar echte stem. Zelfverzekerd, lief, oprecht. De stem van iemand die zich nooit op de kast zou laten jagen. De stem van iemand die niet wild wordt van de geur van bloed.

‘Hoi Maja,’ zei ze. ‘Ik wilde even zeggen... ik hoorde wat er is gebeurd op je school. Wat heftig, zeg. Mijn ouders denken dat het goed is als je dit schooljaar bij ons afmaakt. Je weet waarschijnlijk wel dat we nog wat ruimte overhebben in huis. En we kunnen samen leuke dingen doen. Je weet wel, naar musea, concerten, feestjes bij mijn vrienden.’ Ze noemde precies de dingen die ik haar vroeger zag doen op haar Snapchat of in haar stories. Tegenwoordig postte ze nooit meer iets. Misschien had ze besloten om ‘meer in het moment’ te leven. Zo’n type was ze dan ook wel weer.

Regina bleef lang doorgaan met het benoemen van de voordelen van gezellig samen bij elkaar in huis wonen. Ze zei niets over die speciale school met extra begeleiding waar ik naartoe gestuurd werd. Alsof ik gewoon voor de lol van huis ging wisselen.

Ik wilde geen leuke dingen doen, en al helemaal niet met Regina’s vrienden. Ik wilde gewoon binnen zitten en zure matten eten. Maar dat was natuurlijk precies wat er mis met mij was, besefte ik toen Regina het

had over samen nieuwe gerechten uitproberen en over de mooie parken in Amsterdam waarin ik kon gaan hardlopen. Misschien werd het inderdaad tijd om eens wat met mijn leven te gaan doen. Dat was misschien beter dan wéér iemand in elkaar slaan.

Eigenlijk had ik tevreden moeten zijn. Nee, niet tevreden, maar verrukt, extatisch, *over the moon* gelukkig. Ik bedoel, ik had half en half verwacht dat ik tbs opgelegd zou krijgen of op z'n minst naar een jeugdgevangenis zou moeten. Maar in plaats daarvan ging ik wonen bij mijn aardige, succesvolle familie.

Mijn oom, tante en nicht woonden in de Sarphatistraat in Amsterdam, in de buurt van Artis. Dit was een brede straat met mooie oude huizen, waar idioot veel trams en auto's en fietsers doorheen rijden. 'Typisch Amsterdams' noemde mijn moeder het altijd toen ik nog klein was. Ik wist toen nog niet dat typisch Amsterdams voor de meeste mensen 'totaal onbetaalbaar' betekende.

Maar mijn oom en tante waren niet 'de meeste mensen'. Mijn oom, Sander, had zijn ziel verkocht aan de duivel. In de praktijk kwam het erop neer dat hij als freelancer de financiën deed voor goede doelen, of zo – in elk geval iets doodsaa's waar je kennelijk toch heel rijk van wordt. Het enige leuke aan zijn baan leek me dat hij ook weleens op feestjes met BN'ers kwam. Als er foto's van die feestjes in roddelbladen werden gepubliceerd, zag je Sander weleens ergens op de achtergrond staan.

Mijn tante, Mariët, had haar ziel vermoedelijk twee keer verkocht en er dan ook nog een extra lening op afgesloten. Als zij in een tijdschrift verscheen, dan stond ze niet op de achtergrond – dan ging het artikel juist over hoe geweldig zij wel niet was met haar eigen consultancybedrijf op de Zuidas, met dertig man personeel en alles. Zelfs na drie van die artikelen had ik geen flauw idee wat ze precies uitvoerde. Iets met oplossingen verzinnen voor de problemen van andere bedrijven. Het klonk vrij

nutteloos, al geef ik toe dat ik in een zwak moment weleens heb opgezocht wat je moest studeren om consultant te worden.

Voor de deur van mijn familie was nooit parkeerplek, dus moesten we de auto een heel eind verderop parkeren. Gelukkig regende het niet meer. Regina had ons kennelijk al voorbij zien rijden, want ze kwam ons tegevoetlopen. Ze droeg een dunne dennengroene coltrui boven een crèmekleurige, strakke spijkerbroek met hoge taille. Haar donkerbruine krullen werden naar achteren gehouden door een geknoopte zwart-witte sjaal. Als ik zoiets probeerde, zag ik eruit als een kleuter, maar Regina zag eruit als het soort plaatjes dat ik opsloeg op Instagram.

‘Kom, geef die koffer maar aan mij, ik draag hem wel. Nee, dat lukt wel. Geef maar.’ Ze liep voor ons uit naar het huis toe. Als je haar zag, leek het net alsof die koffer leeg was. Het zou me niet moeten verbazen, maar dat deed het dus wel.

Binnen werden we uitgebreid geknuffeld door mijn nieuwe huisgenoten: mijn tante op haar pumps – wie draagt er nu serieus pumps op een doorsnee zaterdag – en met dezelfde krullen als Regina, mijn oom in een duur uitziend lichtblauw overhemd en met zijn naar achter gekamde zwarte haar. Ze vertelden me hoe verschrikkelijk blij ze wel niet waren dat ik er was, en hoe verschrikkelijk leuk het allemaal wel niet ging worden met z’n viertjes. Ik moest toegeven: ze deden het best redelijk, zich ‘normaal’ gedragen. Het was natuurlijk dikke onzin, want we woonden nog geen uur rijden bij elkaar vandaan. Als ze me écht zo leuk vonden, konden ze best wel vaker dan twee keer per jaar langskomen in Alphen aan den Rijn. Maar goed, zo nep deden ze altijd, ik was het gewend.

Ze gedroegen zich in elk geval niet anders, zoals mijn ouders deden sinds ik de boel verkloot had. Die trokken tegenwoordig hun mondhoeken omhoog bij elke zin die ze uitspraken, alsof ze duidelijk moesten maken dat ze het écht niet lullig bedoelden, zelfs bij zinnen als ‘Wat wil je drinken?’ of ‘Heb je lekker geslapen?’. Het was opvallend hoe erg mijn

ouders hetzelfde werden op lastige momenten. Alsof mijn ouders eigenlijk de tweeling waren (gadver), in plaats van mijn moeder en mijn tante.

‘Heb je gezien dat de lamp in de gang knippert?’ vroeg mijn vader. ‘Je moet er even een nieuwe in doen.’ Ik rolde met mijn ogen. Net alsof zijn huis er zo lekker bij lag.

‘Het ligt niet aan het peertje,’ antwoordde Mariët. ‘Het zit ergens in de bedrading. We moeten het laten fixsen, maar ja, je weet hoe het gaat. Druk-druk-druk.’ Ze wapperde even met haar handen, alsof ze de drukte tastbaar wilde maken.

Ondanks de hoeveelheid koffers die we zojuist naar binnen hadden gedragen, was de woonkamer nog steeds niet vol. Ik keek om me heen, naar de witte ornamenten op het plafond en het glas in lood bij de deur naar de gang. In het midden van de kamer stond een reusachtige hoekbank en daartegenover een donkerblauwe fauteuil, schuin daarachter de grote staggige eettafel. De keuken zat aan de achterkant van het huis. Die stond vol met apparaten die ik niet herkende. Wij hadden thuis niet eens een blender.

Aan de muren hingen vooral foto’s, de meeste van Regina. Regina in een turnpakje, die een radslag maakt. Bloedserieus tijdens een vioolconcours. Een redelijk recente foto, kort nadat ze op haar racefiets de Mont Ventoux had beklommen.

Alleen maar hoogtepunten.

In het midden hing de grootste foto, eentje van Regina als kleuter, naast Mickey Mouse in Disneyland Parijs. Dat tripje had ze gewonnen bij een tekenwedstrijd. De tekening die ze toen had gemaakt stond me nog haarscherp voor de geest – ik was erbij toen ze hem maakte. Mulan en Pocahontas zaten samen op een boomtak, allebei met een irritant tevreden blik op hun gezicht. Toen ik mijn moeder hoorde zeggen dat Regina ‘opvallend veel beter tekende dan andere kinderen van haar leeftijd’, heb ik mijn eigen pogingen verscheurd en probeerde ik ook iets met Disney-prinsessen in bomen. Maar ik won niet eens de troostprijs.

Nu dronken we cappuccino die perfect matchte bij de crèmekleurige bank. Mijn ouders en oom en tante hadden het over de wijnkoelkast in de keuken. Ik herhaal: een wijnkoelkast. Een koelkast enkel en alleen voor wijn. Beetje alcoholistisch.

‘Je stelt elke zone apart in, zodat elke fles op een passende temperatuur wordt bewaard,’ zei Sander.

‘Ik dacht altijd: elke temperatuur voor wijn is de ideale temperatuur.’ Mijn moeder lachte hard om haar eigen grap. Net alsof dit gewoon een kringverjaardag was in plaats van de dag waarop ze hun dochter uit huis zetten.

‘We hebben hem nu, wat is het, Mariët? Twee jaar? Ik ben er nog elke dag blij mee.’

‘Ik iets minder. Ik hoef nou ook weer niet de hele dag tegen die flessen aan te kijken.’ Mariët keek er een beetje zuur bij.

Ik probeerde een slokje cappuccino te nemen, maar die was nog te warm. Eigenlijk lustte ik niet eens koffie, maar van energydrink kreeg ik altijd pijn in mijn tanden, en ik moest toch iets om de dag door te komen.

‘Heb je er zin in?’ vroeg Regina zachtjes aan me. ‘In je nieuwe leven?’ Ze keek me schuin aan, sereen glimlachend.

‘Ja,’ perste ik er met moeite uit. ‘Ik kan niet wachten.’ Het was bizar hoe erg de stemmen van mijn moeder en tante op elkaar leken. Ik hoopte maar dat ik Mariët niet per ongeluk met ‘mama’ zou aanspreken.

Na de koffie stonden mijn ouders op. ‘Nou, dan gaan we maar eens,’ zei mijn moeder overdreven traag. Ik deed net alsof ik de tranen in haar ogen niet zag. ‘Dan kun jij je kamer in orde maken. Een beetje settelen.’

Nu kreeg ik ook buikpijn. Ik wilde helemaal niet settelen. Ik wilde naar huis, naar mijn eigen slaapkamer, met mijn eigen bed. Ik wilde tv-programma’s kijken over tienermoeders, door social media scrollen en artikelen lezen over filmsterren die gecancelled waren omdat ze tien jaar geleden iemand hadden gepest op Twitter. Ik wilde rust.

Maar ik liet niets merken. Ik bedoel, ik kon niet eens terug, al zou ik willen. Niet alleen omdat mijn slaapkamer vergeven was. Er was een belangrijkere reden. Eentje die mijn ouders niet kenden en waar ik liever niet aan dacht.

‘We zwaaien jullie wel even uit,’ zei Mariët. De weg naar de auto was ongemakkelijk lang. Het afscheid van mijn ouders verwarrend kort. Voordat ik het wist had mijn moeder haar auto gestart en reden ze weg. Mariët en ik bleven zwaaien tot we zeker wisten dat ze ons niet meer zagen.

Toen ik terugkwam, bleek dat Regina en Sander mijn koffers al naar boven hadden getild.

‘Wil je uitpakken, lieverd?’ vroeg Mariët. ‘Dan gaan we daarna lunchen.’ Ze keek even op haar horloge. ‘Het is alweer zoveel later dan ik dacht... ik moet nog veel doen vandaag.’ Even trok ze een scheve mond, maar toen ze me zag kijken, zette ze gauw weer haar neppe glimlach op.

‘Waar is mijn kamer eigenlijk?’ vroeg ik. ‘Welke verdieping?’ Vroeger had het geleken alsof het pand oneindig groot was, maar ik kwam alleen op de begane grond, het souterrain en de eerste verdieping. Toen we klein waren, had ik Regina vaak gesmeekt om verstoppertje te spelen op de hogere verdiepingen, maar dat mocht nooit. Dan konden we iets kapotmaken, zei ze. Ik heb nooit begrepen wat voor ontzettend kwetsbare spullen ze daar dan wel niet bewaarden.

‘Hebben we dat nog niet verteld?’ antwoordde mijn tante. ‘Je krijgt Regina’s oude kamer. Zij heeft zich opgeofferd om te verhuizen.’ Toen ze mijn niet-begrijpende blik zag, zei ze: ‘De verwarming op de tweede verdieping werkt niet optimaal, dus we wilden jou daar niet laten slapen. Daar moeten we ook nog wat aan doen. Staat op ons lijstje.’

Ik liep naar de eerste verdieping, waar ook de badkamer, een werkkamer en de slaapkamer van mijn oom en tante was. Regina’s oude kamer zat aan de achterkant van het huis. Vanuit het raam had je uitzicht op de

achtertuint. Tot mijn teleurstelling lag die er opvallend slordig bij: het gras was geel en dor, de struiken kaal. De boel stak erg armoedig af bij de weelderige bloementuinen van de burens. Sander en Mariët hadden het vast te druk-druk-druk om te merken dat het er niet uitzag.

Wat me ook tegenviel: Regina's oude kamer was nog net zo roze als toen ze tien was. Zachtroze muren, een donkerroze rolgordijn, zelfs de deur was aan de binnenkant roze geverfd. Hoewel ik over het algemeen geen hekel had aan roze (ik had alleen een hekel aan de kleur geel. En oranje. En beige) deed dit pijn aan mijn ogen. Waarom had Regina dat nooit overgeverfd? Paars, dat vond ik meer een kleur voor haar. Of zeegroen, dat was mijn lievelingskleur. Dit zag er niet uit. Geen wonder dat Regina van kamer wilde ruilen.

Het leek nu net een soort barbiehotelkamer met al die lege kasten: het enige niet-meubelstuk was een cadeautje op het bed. Mijn naam stond erop. Zou ik dat al open mogen maken? Of was dat onbeleefd, en moest ik het openmaken in het bijzijn van mijn oom en tante? Vroeger twijfelde ik nooit zo over dit soort dingen, maar ik woonde hier nog geen twee uur, en ik had nu nog het voornemen om me leuker voor te doen dan dat ik daadwerkelijk was.

Het papier was er binnen een paar seconden af. Het was een klein tasje, echt zo'n uitgaanstasje waar niets in paste behalve een telefoon, een pinpas en een lippenstift. Ik had er weinig aan – ik ging toch nooit uit – maar het was erg mooi, met verschillende pastelkleurige lappen: sommige mat, andere glanzend, in babyroze, lichtblauw en mintgroen, met een stalen, ronde sluiting. Ik herkende de stijl meteen. Regina had het gemaakt.

Waar ik in mijn vrije tijd vooral series keek, insta checkte en als ik een wilde bui had weleens een tutorial volgde om Ariana Grande na te tekenen, gebruikte Regina haar wifi een stuk nuttiger. Al sinds haar zestiende had ze een eigen webshop waar ze zelfgemaakte tassen verkocht, Concienne. Eerst leek het gewoon een hobby, maar de laatste maanden

was het aanbod reusachtig: patchwork in pastel was slechts een van de stijlen, ze had ook collecties met tassen van dierenprint, neonkleurig lakleer en kant. Op haar webshop stonden uitgebreide productomschrijvingen, veel recensies en de link naar een zeer actieve Instagram-pagina. Je zou denken dat de webshop gerund werd door vijf fulltimers, niet door een achttienjarig meisje in een roze kamer, dat in het tweede jaar van haar studie biologie zat.

‘Wat vind je ervan?’ Regina leunde met haar armen over elkaar geslagen tegen de deurpost, alsof ze in een film speelde. Een verdieping boven ons klapperde een raam. Opvallend hoe hard je dat hier hoorde.

‘Heel mooi.’ Ik hoopte dat het dankbaar genoeg klonk. ‘Maak je dit nou écht helemaal zelf?’

Regina knikte opvallend casual voor iemand die haar niet net een zelfgemaakt cadeautje heeft gegeven. Ik bedoel, als ik zoiets kon, zou ik er de hele dag over opscheppen. Ik vond het trouwens een beetje awkward dat ze zo rustig deed. Normaal stelde ze je altijd duizend vragen en knikte ze enthousiast als je antwoord gaf. Ze gaf je dan het gevoel dat je de interessantste persoon op aarde was. Misschien vond ze me toch een slecht mens, nu ze wat langer de tijd had gekregen om na te denken over wat ik gedaan had.

‘Dat je nog tijd overhoudt om te studeren.’

Regina haalde haar schouders op. ‘Goed plannen,’ zei ze. ‘Als je goed plant, is er echt veel meer mogelijk dan je denkt.’

Ja hoor. Ik kon niet eens de tijd vinden om een boek te lezen.

‘Ik zal je nu even verder laten uitpakken,’ zei Regina. ‘Zie je zo.’ Ze sloot de deur achter zich, al stond hij net nog gewoon open. Hierdoor zag ik wel dat er een slot op mijn kamerdeur zat. Handig. Van mijn moeder mocht ik nooit een slot. Volgens haar was dat gevaarlijk en onnodig. ‘Wat nou als je stikt in een M&M?’ zei ze toen ik erom zeurde. ‘Of een epilepsieaanval krijgt?’

Ik zei dan dat we nooit M&M's kochten en dat ik helemaal geen epilepsie had, maar dat vond ze geen overtuigende argumenten.

Nou ja, tijd om uit te pakken. Ik hing al mijn kleren op, zette mijn boeken in de kast en legde de rest van mijn spullen op het bureau. Even twijfelde ik of ik het tasje van Regina op een zichtbare plek zou hangen. Het was zo mooi. Misschien te mooi – mijn andere spullen staken er goedkoop en kinderachtig bij af. Ik legde het toch maar in de kast, achter een stapel T-shirts, en ging zelf op bed liggen.

Mijn ouders zouden inmiddels wel bijna thuis zijn. Wat zouden ze gaan doen? Mijn moeder ging waarschijnlijk naar de tweede helft van de voetbalwedstrijd van mijn oudste broertje. Mijn vader ging waarschijnlijk op de bank zitten met zijn telefoon. Dat was het enige wat ik hem ooit zag doen.

Ik wilde zo graag dat ik nu in zijn huis was. Dat ik naast hem op zijn oude lelijke bank zat met mijn telefoon en cola dronk en we ons allebei met onze eigen zaken bezighielden. Ik zou er mijn linkerarm voor geven om daar nu te zijn. Oké, misschien niet mijn hele arm. Maar wel mijn pink, en misschien zelfs mijn ringvinger. Ik deed toch niet aan wandklimmen of zo.

Na de lunch (die vooral ongemakkelijk beleefd was) moesten mijn oom en tante aan het werk. Het was zaterdag, maar zo ging dat kennelijk als je succesvol wilde zijn. Dit was het moment van de dag waar ik het meest tegen op had gezien. Het moment waarop ik niet meer werd meegenomen in de waan van de dag – in de auto, aan de koffie, uitpakken, lunchen. Het moment waarop ik niet meer 'iets te doen' had. Het moment waarop ik zélf iets moest doen. 'Proactief zijn', zoals de schoolmaatschappelijk werkster, mevrouw Baggerman, het altijd noemde.

Dus pakte ik maar mijn telefoon om te kijken of er online nog iets was gebeurd. Een paar berichten.

Beter blijf je voor altijd weg, hoer

Als ik je ooit nog hier zie, bewerk ik je lelijke teringkop een stuk erger dan jij voor mogelijk houdt

Gezellig.

Ik blokkeerde de afzenders en deed net alsof ik niet het gevoel had dat ik de wolf uit Roodkapje was – op het moment in het sprookje dat zijn maag is volgestopt met stenen. In plaats daarvan forceerde ik een glimlach en vroeg aan Regina of ze zin had om een stukje met mij te wandelen.

Regina moest nog even een mailtje versturen voordat ze weg kon. Om mezelf af te leiden, staaarde ik maar heel intens naar de Delfts blauwe vaas die op een bijzettafeltje naast de bank stond. Het was een ontzettend lelijk ding, met al die koeien en tulpen erop, maar toch had het ook wel weer iets vanwege z'n lelijkheid.

Buiten glansde de straat nog van de regen. Er scheen een waterig zonnetje. Een geweldige herfstvibe voor de foto's van andere mensen. Ik droeg mijn gewatteerde, grote jas die veel te warm was voor de tijd van het jaar. Regina droeg een camelkleurige trenchcoat. Ik haatte de kleur camel eigenlijk ook, maar haar stond het goed.

Regina leidde me rond door de buurt, langs de mooie, statige huizen naar het Weesperplein, waar het krioelde van de auto's, trams en fietsers. Ondertussen wees ze plekken aan waar je lekkere koffie kon halen.

'Je hebt thuis toch koffie,' zei ik. Waarom waren mensen toch altijd zo geobsedeerd door koffie?

We liepen over de Hogesluis, een statige brug met ingewikkeld uitzijnde obeliskken. (Dat was een woord dat Regina me zojuist had geleerd.) We bleven even over de reling hangen. 'Kijk, daar is het Waterlooplein,' wees Regina. 'Daar verkopen ze veel toeristische troep, maar je kunt er ook goed tweedehands shoppen. Als je weet waar je moet zoeken.'

‘Jij weet duidelijk waar je moet zoeken,’ zei ik terwijl ik een blik op haar kleding wierp.

‘Thanks,’ antwoordde Regina lachend. Het was de meest oprechte lach die ik vandaag had gezien. Een lach die me het gevoel gaf dat ik niet werd gestraft voor wat ik gedaan had, maar beloond.

Die nacht droomde ik van bloed. Van slaan en schoppen en het gekraak van botten. Ik had pijn. Ik was verdrietig. Ik was woedend. Ik was bang. Ik werd meerdere keren wakker – luid hijgend, met gekromde vingers, alsof ik mijn afgekloven nagels ergens doorheen wilde boren. Even wist ik niet meer waar ik was. Ik zou willen zeggen dat het aan het klapperende raam op de tweede verdieping lag, maar ik had die nachtmerries al weken.

Het duurde even voordat ik mezelf kon kalmeren. Je bent veilig, zei ik tegen mezelf. Hier kunnen ze je niets maken. Mijn oom en tante sliepen op dezelfde verdieping, Regina een verdieping daarboven. Ze was ook wakker, want ik hoorde de wc doorspoelen. Het was goed. Ik had niets om bang voor te zijn – als ik mezelf niet meerekende.